

ПРОЛОГ

Уночі мій фургон оживає: увімкнене світло наповнює його теплом, а мене огортає відчуття чогось дуже інтимного. Світло згладжує різкі лінії — практичні кутасті обриси плити й холодильника, стос упаковок з продуктами біля раковини.

Утім, саме тоді я почуваюся найбільш вразливою.

Коли навколо розповзаються тіні, мій фургон демонструє геть усе, проливає світло на те, ким я є і чим живу. Не лише на мої пожитки, книжки й малюнки, але й на звички та слабкі місця. На кожен мій рух, навіть щонайменший.

Хай би як я намагалася про це не думати, проте мені моторошно уявити, яким мій фургон здається зовні: маленький, самотній, єдина світляна плямка в пільмі.

Я визираю у вікно. У парку вже спочило, і дерева перетворилися на нечіткі відбитки проти неба. День тут завершується швидко: його враз поглинає темрява.

Навіть попри сутінки цей краєвид, цей куточок парку став моїм улюбленим: долину прорізає звивиста смуга річки, а за нею — дерева, що сягають передгірних сіл. Понад дахами повсякчас нависають хмари, так ніби будинки разом видихнули.

Я відвертаюся й переводжу погляд на аркуш, що лежить переді мною на столі.

З кожною лінією цього малюнка я наче віддаю частину себе. Перші поцілунки. Схованка на даху. Велетенське багаття, що підсвічує небо.

На якусь мить я подумки повертаюся у свій перший приїзд сюди. Липкі бризки теплого пива. Сміх.

Однак усмішка застигає на моєму обличчі.

Зовні чути якийсь звук. Не звичний фоновий шум Національного парку — пташині співи, вітер у падолисті, — а щось цілком цілеспрямоване.

Кроки. Шурхіт ніг ґрунтовою дорогою.

Простір усередині фургона вмить стає ще меншим, стіни тиснуть, змикаються навколо мене. Цей простір уже не здається затишним. Я почуваюся замурованою, мені бракне повітря.

Затамувавши дух, знову визираю у вікно.

У цій темряві годі щось роздивитися. Якись непевні силуети, ледь помітні обриси гілок, що ніби тягнуться одна до одної.

Аж раптом — брязкіт. Удар металу об метал.

Від цього звуку мої нутроці наче складаються вдвоє, а тоді ще раз. Згадую, як мама називала це відчуття «оригамі в животі».

Я зриваюся з місця, хапаю аркуш і гарячково роззираюся.

Треба його сховати.

Схиляючись до шафки, я вдаряюся об полицку й перекидаю млинок для солі. Кришечка була ледь закручена, тож сіль розсипається по підлозі.

Коли ж піднімаю голову, то бачу у вікні обличчя.

Усе моє тіло ціпеніє. Кровообіг, дихання, серцебиття — усе враз зупиняється.

Навіть попри тіні я бачу на цьому обличчі лють.

Я вдихаю, але не намагаюся тікати. Відчуваю радше примирення з неминучим, аніж подив.

Можливо, глибоко в душі я знала, що цим усе й завершиться.

Можливо, ця кінцівка була закладена в мою історію від самого початку.

Від чудовиська не втечеш.

Я мала б це знати.

1

Кір

Девон, липень 2018 року

Днями я вчитала, що в людей, які люблять мандрівки, є такий собі ген жаги до подорожей.

Називається він DRD4 7R. Цей ген впливає на рівень дофаміну в організмі, на схильність до ризику — інакше кажучи, на поведінкові риси, властиві любителям подорожувати.

Тепер, коли я дивлюся на людей — байдуже, це мандрівники класу люкс, поціновувачі мистецтва чи мешканці фургонів, — то уявляю, що в нас усіх є спільний шалапутний фрагмент ДНК.

Учора, коли я розповіла про це Зефові, він лише посміявся. Мовляв, єдина наша спільна риса — це втеча від чогось. Або когось. Такі мелодраматичні закиди цілком у Зефовому дусі. Його друг якось сказав, що це в ньому говорить шеф-кухар. Творчі люди не можуть без емоцій і драматизування.

Думаю, цей друг був правий: просто зараз Зеф готує нам сніданок, це легко вгадати з його широких жестів. Він гучно розбиває яйця об край пательні й підсмажує їх у томатній сальсі.

Наші улюблені уевос ранчерос. Найкраще, що тільки можна приготувати у фургоні. Ось шкаралупа вже в смітнику, і Зеф потирає голову, шерхаючи долонями по короткому волоссю. Його обличчя розслаблюється, бо найскладніше завдання — приготувати соус — позаду. Для цього Зеф обсмажив цибулю до напівпрозорості, додав чорний перець, чилі й часник, а тоді лавровий лист, томати й решту спецій. Зайва рідина випарувалася, і соус загуснув.

Зеф підносить ложку до губ, пробує страву й усміхається. Я теж не стримую усмішки. Люблю спостерігати, як він готує. Лише на кухні Зеф припиняє боротися із самим собою.

— Майже готово, — відчувши мій погляд, Зеф бере гречаний млинець і кладе його на іншу пательню, яка вже шкварчить від жиру на другій конфорці. — Зголоділа?

— Не те слово.

Я дивлюся у вікно, на море. Від вітру на бірюзовій поверхні води здіймаються темно-сині зубчасті смуги, що тягнуться зліва направо.

Ми навмисно поставили фургон так, щоб з вікна кухні можна було милуватись отакими краєвидами. Але цей — особливий. Хай би скільки я подорожувала, ця ділянка девонського узбережжя завжди лишатиметься моєю улюбленою — невеличкі затоки, усіяні піском і галькою, брунатно-червоні скелі й дерева, що хиляться до води.

Тут, у цій воді, я вчилася плавати, цілувалася, змивала кров з розбитих колін. Байдуже, як далеко я звідси, — у мені невтомно плещеться її ритм.

Зеф вимикає плиту, щось наспівуючи собі під ніс. Уевос ранчерос готові, тож він знімає пательню й, узявши ще й млинці та миску з натертим чедером, які дивом балансують на його руці, несе це все до мене.

Я підхоплюю соус і ставлю на стіл, відсунувши мапу, над якою працювала.

Нагортаю на млинець побільше сиру, зверху викладаю яйце із соусом і жадібно запихаю собі до рота. Найперше відчуваю текстури — шматочок млинця, м'яке яйце, — а тоді вступають аромати, і смак вибухає, ніби крихітний феєрверк.

— Неймовірно.

Обтерши губи, я відкушую ще.

Зеф усміхається, і в куточках його синіх очей збігаються зморшки. Отак завжди: бере нічим не примітну їжу й перетворює її на справжню феєрію смаку. Ще кілька років тому він був шеф-кухарем популярного нью-йоркського ресторану. Саме там у Зефа виникла ідея поєднати в меню страви з м'ясом і без, причому задовго до того, як у моду ввійшло веганство.

Уже невдовзі про його веганські страви говорили всі й усюди. Певний час Зеф був назахват. Його визнали найкращим новим шеф-кухарем за версією журналу «Фуд енд вайн» і навіть номінували на звання висхідної зірки Америки від Фонду Джеймса Бірда. А ще він виступав на «ТЕД ток» і три роки поспіль опинявся в списку зірок нью-йоркських ресторанів за версією «Форбс».

Зеф розповідав мені безліч історій про знаменитостей — тих, які на позір винаймали весь ресторан, і тих, хто приходив інкогніто, насунувши кепку аж на

очі. Погугливши його, я знайшла сотні матеріалів — інсайдерських і сенсаційних, інтерв'ю та оглядів — у різноманітних медіа.

Якийсь час люди вважали ледь не за обов'язок зайти до Зефа в ресторан і разом сфотографуватися. Ви точно бачили такі знімки: невдоволений шеф-кухар і занадто енергійний гість, який явно влазить у його особистий простір.

І вигляд на цих світлинах Зеф мав пречудовий: спітнілий, але не занадто, на голові — яскрава бандана в стилі дев'яностих, що виділяється на тлі сліпучо-білої форми.

Цілковита протилежність тому, що я побачила, коли ми познайомились. Це трапилось в Італії, а саме в Лігурії, під час однієї з моїх подорожей. Зеф описував той період як «шлях на дно». Він був без роботи. Мені сказав, що вигорів, однак пізніше я дізналася, що насправді його звільнили.

Після трьох років скарг на Зефову поведінку су-шеф зрештою подав на нього до суду. Останньою краплею стала ситуація, коли він так сильно порізався на кухні, що ледь не відтяв собі пальця, і намагався відпроситись у Зефа до лікарні, але той у відповідь запропонував йому приліпити палець суперклеєм. Перед цим Зефа місяцями попереджали інвестори: у медіа шириться поголос. «Людам подобаються погані хлопці, та всюди треба знати міру». Історія із суперклеєм завірусилася, і Зефова популярність обернулася проти нього. Він перетворився на аутсайдера.

Утім, не для мене. У вечір знайомства Зеф мене просто зачарував. Він готував креветки на грилі та

розповідав кумедні історії, які мало-помалу крали моє серденько.

— Отже, що ти думаєш про цю мапу?

Я розгортаю на столі свій малюнок. Це для мого брата — подарунок-сюрприз для його нареченої.

— Прекрасна робота, — Зеф набирає виделкою яйце й кладе собі до рота. — Вона так і не знає?..

Я хитаю головою.

— Ні. Вважає, що я просто готую запрошення на весілля.

Це мав би бути сюрприз для Пенна, але я свідома того, що натомість це стане його подарунком для неї. Мапи — наша спільна фішка. Наша з братом.

Моє захоплення картографією почалося з маминої колекції мап. Її родина ніде надовго не затримувалася, і мама зізнавалася, що терпіти не могла їхати з місць, які їй полюбилися, місць, які берегли її спогади і зрештою самі перетворювалися на спогади. Їй хотілося бодай у якийсь спосіб забрати із собою частинку цих спогадів, і таким способом стали мапи.

У дитинстві я могла годинами роздивлятися їх, промовляти назви цих місць, запам'ятовувати їхнє розташування, але невдовзі усвідомила: ці мапи розповідають мені про певні локації, проте нічого не кажуть про маму — що вона там робила, де їла чи танцювала, кого кохала, що зігрівало їй серце.

Тож на мамин день народження я вирішила намалювати мапу нашого міста, тих місць, які беруть у собі частинки наших душ.

Замість лікарень чи парковок на цій мапі була пекарня, де ми з мамою сиділи, поки Пенн грав у крикет. Будинок моїх дідуся та бабусі, де ми щоразу з іграми